

Spreken in talen?

Waarom? Voor wie? Onverstaanbaar? Vandaag?

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977, en voor het Grieks de Textus Receptus (Stephanus) 1550

M.V. Update 1-3-2019

Tongen of talen?

In het Nieuwe Testament staat voor “tongen” het Griekse *glóssais* en dat betekent niets anders dan echte “talen” (van *glóssa*: taal). Het is onzinnig te denken dat in het Nieuwe Testament twee verschillende uitdrukkingen gebruikt worden: talen én tongentaal, met twee onderscheiden betekenissen. In het oude Grieks, net zoals trouwens in het Nederlands, Duits, enz., werd vroeger het woordje “tongen” gebruikt wanneer men “talen” bedoelde. Er bestond maar één woord “tongen”, voor zowel fysieke tongen als fonetische talen. Zo zien we dat in Handelingen 2:3 voor de vurige “tongen” (zo zagen ze eruit) het meervoudswoord van *glossa* (tong/taal) wordt gebruikt. Laten we dus voortaan over “talen” spreken. We zullen nog onderzoeken of er in het Nieuwe testament van twee soorten talenspraak gewag wordt gemaakt, of slechts van één. Eerst echter het *waarom* van die talengave.

Waarom in talen spreken?

Hierna het verslag van Handelingen 2:1-13:

“En toen de dag van het Pinkster [feest] vervuld werd, waren zij allen eendrachtig bijeen. 2 En er geschiedde haastig uit de hemel een geluid, zoals van een geweldige, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. 3 En aan hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een ieder van hen. 4 En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met **andere talen** [Gr. *glóssais eterais*], zoals de Geest hun gaf uit te spreken. 5 En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke van hen, die onder de hemel zijn. 6 En toen deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en stond verbaasd, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken. 7 En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet deze allen, die daar spreken, Galileeërs? 8 En hoe horen wij hen een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn? 9 Parthers, en Meders, en Elamieten, en die inwoners zijn van Mesopotamië, en Judéa, en Cappadocië, Pontus en Azië. 10 En Frygië, en Pamfylië, Egypte, en de delen van Libyë, hetwelk bij Cyrene [ligt], en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten; 11 Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in **onze talen**¹ [Gr. *èmeterais glóssais*] de grote werken Gods spreken. 12 En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen de ander: Wat wil toch dit zijn? 13 En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoete wijn”.

Dit spreken in andere talen betrof duidelijk echte menselijke talen. Een brabbeltaaltje zou beslist ineffectief geweest zijn! De Heer Jezus had dit teken reeds in Markus 16:17 aangekondigd, toen Hij de apostelen de opdracht gaf het Evangelie aan de ganse schepping te prediken.

Wat was de bedoeling daarvan?

1. Het was een uiterlijk teken dat God nu de Heilige Geest uitstort op degenen die in Christus zijn, als een vervulling van Joël 2:28-32. Petrus haalt in zijn toespraak die woorden van Joël aan, in Handelingen 2:14vv, en roept de Joden op tot bekering. Toen reageerden daar zo'n 3000 mensen positief op. Degenen die door bekering ingelijfd worden in Christus' Lichaam, de Kerk, worden “door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt!” (1 Korinthiërs 12:13). Dit is dus tevens de ware betekenis van de “doop in de Geest”!

¹ Er worden hier wel 15 verschillende nationaliteiten, met hun diverse talen opgesomd.

2. Het was een teken dat God Zich niet langer en uitsluitend tot Israël richt maar dat Hij het heil nu ook aanbiedt aan de volkeren: “Sedert de torenbouw in Babel waren de mensen van de “oude schepping” door de verschillende talen van elkander gescheiden. Nu echter wordt in vele talen de werken Gods in de “nieuwe schepping” verkondigd, het heerlijke gevolg van de genade, die op Golgotha in de hoogste mate geopenbaard was geworden! Alle natiën moeten nu de boodschap van het heil horen, niet slechts de tot dan toe bevoorrechte Joden”. Arend Remmers in “Geestesgaven of Dweperij”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Dweperij-Remmers.pdf>.

Er was eertijds ook geprofeteerd dat God tot Israël zou spreken door de talen van vreemde volkeren:

“Daarom zal Hij door belachelijke lippen², en door een **andere tong** tot dit volk spreken” (Jesaja 28:11)

Dit vers wordt aangehaald in 1 Korinthiërs 14:21, waar het over “andere talen” gaat, en dus echte, bestaande menselijke talen:

“In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van **andere talen**, en door andere lippen tot dit volk spreken, ...” (1 Korinthiërs 14:21a)

3. Ondanks de positieve vervulling van Joël op pinksterdag, waardoor relatief veel Joden tot bekeerling kwamen, klinkt er in Jesaja 28:11-12 echter een **oordeel** door voor Israël als volk, als natie. We lezen daar dat de Joden hun voorrecht van uniek godsvolk zouden verliezen³. God zou zich daarna richten tot alle volkeren, uit alle landen en talen. Dit is in vervulling gebracht in de Christelijke Gemeentebedeling die tot vandaag bestaat. Mensen, met allerlei talen, zouden nu tot Israël gaan om hen het heil aan te bieden in Christus. Dat is een omgekeerde positie. Ook van dit oordeel is het teken van talenspreken een uiterlijk teken.

Voor wie?

Het teken van talenspreken of glossolalie⁴ was bedoeld voor de Joden, zoals we hierboven al aantoonde via de Joodse oudtestamentische profetieën. Maar er is meer. In Handelingen 2:22v, in de toespraak waar Petrus de profetie van Joël aanhaalt, spreekt hij specifiek de *Israëlieten* aan:

“**Gij Israëlitische mannen**, hoort deze woorden: Jezus de Nazaréner, een Man van God, onder u betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelf weet; Dezen, door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het [kruis] gehecht en gedood ...enz.” (Handelingen 2:22, 23 en verder)

In 1 Korinthiërs 14, waar Jesaja 28:11-12 wordt aangehaald, wordt Israël aangesproken (“dit volk”). In vers 22 wordt daaraan toegevoegd dat de talengave een teken is voor de ongelovigen:

“In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van andere talen, en door andere lippen tot **dit volk** spreken, en ook also zullen zij Mij niet horen, zegt de Heere. 22 Zo dan, de [vreemde] talen zijn tot een **teken** niet voor hen, die geloven, maar voor de **ongelovigen**; en de profetie niet de ongelovigen, maar voor hen, die geloven” (1 Korinthiërs 14:21-22).

Glossolalie is dus een teken voor de ongelovige Joden, niet voor de gelovigen. God zou zich ooit helemaal afwenden van zijn verbondsvolk, maar zij kregen de kans om dit teken van glossolalie te onderscheiden en erop in te gaan. Helaas leert Jesaja’s profetie, én de geschiedenis, dat de Joden als volk dit woord niet aannamen:

“... en ook also zullen zij Mij niet horen, zegt de Heere” (1 Korinthiërs 14:21b: aanh. uit Jesaja 28:12).

² Kantt. 39 S.V.: door belachelijke, dat is, met vreemde talen; want men is gewoon die te belachen, die men niet verstaat. Anders: door belachelijken van lippen. De zin van deze woorden Gods, alsook der naastvolgende, is dat Hij hen met uitlandse vijanden en heirlegers, wier taal zij niet verstaan zouden, tehuiszoeken wilde.

³ Echter tijdelijk; zie Romeinen 11.

⁴ Glossolalie is de samentrekking van *glóssa* (talen) en *lalein* (spreken).

In 70 n.Chr. werden hun stad en tempel verwoest, en gingen zij massaal in de verstrooiing, de diaspora. Zij bleven als volk verhard tot op vandaag. Pas in de komende verdrukkingstijd - de zeventigste jaarweek uit Daniël - zal God het stenen hart uit hun vlees wegnemen (Ezechiël 36:26-27; Jeremia 31:31-33) en zullen zij als volk tot bekering komen.

Tekenen zijn voor de Joden bestemd

De manifestatie van tekenen staat op oudtestamentische grondslag. Gods handelen met Israël ging dikwijls gepaard met uiterlijke tekenen. Dat was kenmerkend voor het oude verbond, maar niet gepast in het genadeverbond, de “bediening des Geestes” (2 Korinthiërs 3:7-8).

In 1 Korinthiërs 1:22 wordt gezegd dat “de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken”. Zie hoe de Farizeeën van Jezus een teken begeren, in Mattheüs 12:38; 16:1. En Johannes 2:23 zegt:

“En toen Hij te Jeruzalem was, op het pascha, in het feest, geloofden velen in Zijn Naam, ziende Zijn tekenen, die Hij deed”.

Jezus zei eens tot een hoveling:

“Tenzij dat gij tekenen en wonderen ziet, zo zult gij niet geloven” (Johannes 4:48).

Daarom zou God, in de overgangstijd, van Oud naar Nieuw Testament, tekenen voor de Joden gebruiken om hen te overtuigen. Die tekenen dienden ter bevestiging van Gods Woord (Markus 16:20; Hebreeën 2:4). Die overgangstijd situeert zich vanaf Jezus’ bediening (de Evangeliën) tot zowat aan de fysieke verwerping van de Joden in 70 n.Chr., toen hun stad en tempel werden verwoest en zij in de diaspora gingen. Daarna waren die tekenen niet meer relevant. De Schrift werd binnen de eerste eeuw helemaal gecompleteerd zodat iedereen alles had wat nodig was. Wat zou blijven zijn de geestelijke gaven tot opbouw van de Kerk (Efeziërs 4:10-12), en geloof, hoop en liefde (1 Korinthiërs 13:13).

Tekenen zijn met de apostelen verbonden

Wij zien in de brieven dat alleen de apostelen en hen die door de apostelen tot bekering kwamen, in tongen spraken. De nieuwtestamentische tekenen zijn in het algemeen beperkt tot de apostelen want ze vormen juist het kenmerk en bewijs van het apostelschap: 2 Korinthiërs 12:12. Bij het verdwijnen van de apostelen verdwenen ook de tekenen. Dat behoorde allemaal tot de ‘kindertijd’ (1 Korinthiërs 13:11), maar de volwassen Kerk zou, zoals Paulus leerde, leven *uit en tot* geloof, zonder tekenen, zoals ook eerder al Habakuk zei (Romeinen 1:17 en Habakuk 2:4). Bij een zuiver leven door geloof, past geen aanschouwen meer (2 Korinthiërs 5:7).

Onverstaanbaar?

Charismaten willen graag onderscheid maken tussen 1° het spreken van echte, menselijke talen en 2° een volgens hen bovennatuurlijke of ‘hemelse’ taal. Voor dat laatste verwijzen zij graag naar Paulus’ eerste brief aan de Korinthiërs.

Het eerste fenomeen is het spreken in talen - het tweede het spreken in onverstaanbare “nieuwe talen”. Men zegt dat de uitdrukkingen “andere talen” of “nieuwe tongen” op dat tweede fenomeen wijzen.

We zullen nu in het Nieuwe Testament alle woorden opzoeken die met de taal van de talengave te maken hebben: “taal”, “talen”, “andere talen” en “nieuwe tongen” (andere uitdrukkingen zijn er niet in de Statenvertaling):

Taal:

Handelingen 2:6, 8. Gr. *dialektó* (taal of dialect). *Dialektó* en *glóssa* worden door elkaar gebruikt en betekenen fundamenteel hetzelfde.

1 Korinthiërs 14:2, 4, 9, 13, 14, 19, 26, 27. Hier overal de enkelvoudsvorm van *glóssa* (taal).

Talen:

Handelingen 2:11; 10:46; 19:6; 1 Korinthiërs 12:10, 28, 30; 13:1, 8; 14:5, 6, 18, 22, 23, 39. Hier overal de meervoudsvorm van *glóssa* (taal).

Andere talen:

Handelingen 2:4; 1 Korinthiërs 14:21. Gr. *etarais glóssais* (andere talen).

Nieuwe tongen:

Markus 16:17. Grieks: *glóssais kainais* (nieuwe talen).

“Andere talen”

De uitdrukking “andere talen” slaat gewoon op “talen”, zonder meer. Dus gewone menselijke talen. Dat kan aangetoond worden in 1 Korinthiërs 14:21-22:

“In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van **andere talen**, en door andere lippen tot dit volk spreken ... 22 Zo dan, de [vreemde] **talen** zijn tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen; en de profetie niet de ongelovigen, maar voor hen, die geloven”.

De “talen” in vers 22 zijn dezelfde als de “andere talen” in vers 21. Let hierbij op dat het woordje “[vreemde]” een toevoeging is, die in de Statenvertaling schuin gedrukt staat (hier tussen vierkante haakjes). Het is een toevoegsel van de Statenvertalers voor de leesbaarheid. Het maakt geen deel uit van de grondtekst.

Het begrip “andere talen” komt daarnaast nog alleen in Handelingen 2:4 voor. Het gaat in beide gevallen om één en hetzelfde begrip: menselijke, nationale, volkse talen of dialecten.

“Nieuwe talen” (Markus 16)

Sommigen bijten zich vast in Markus 16:17 om te stellen dat daar niet louter volkstalen bedoeld zijn. Alleen daar is sprake van “nieuwe tongen”. We onderzoeken dat even:

Markus 16:17, 18:

17 En hen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met **nieuwe tongen** zullen zij spreken, 18 Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.

In het Grieks staat hier voor “tongen” *glóssais* en dat betekent niets anders dan “talen”. Nu, wat betekent dan het samengestelde begrip “nieuwe talen” (*glóssais kainais*)? De “nieuwe talen” die de Heer hier vermeldt, zijn niet nieuw in de zin dat die talen nog nooit daarvoor bestonden. Het waren andere talen dan deze die zij tot hiertoe hadden gesproken. Dat komt ook in het Griekse woord voor “nieuw” (*kainos*) tot uitdrukking. Het betekent iets nieuws, als tegenstelling tot wat er tot nu toe is geweest. Er is in het Grieks nog een ander woord, “neos”, dat eveneens “nieuw” betekent, maar in de zin van “jong, fris, nog niet oud”⁵. Die betekenis is in Markus 16:17 niet bedoeld.

En 1 Korinthiërs 14 dan?

Enkele sleutelteksten en hoe ze begrepen moeten worden:

1 Korinthiërs 14:1-5:

“Jaagt de liefde na, en ijvert om de geestelijke [gaven], maar meest, dat gij moogt profeteren. 2 Want die een [vreemde] **taal** spreekt, spreekt niet voor de mensen, maar voor God; want niemand verstaat [het], doch met de geest spreekt hij verborgenheden. 3 Maar die profeteert, spreekt de mensen stichting, en vermaning en vertroosting. 4 Die een [vreemde] **taal** spreekt, die sticht zichzelf; maar die profeteert die sticht de gemeente. 5 En ik wil [wel], dat gij allen in [vreemde] **talen** spreekt, maar meer, dat gij profeteert; want die profeteert, is meerder dan die

⁵ Zie b.v. “nieuwe wijn” (*oinon neon*), in Markus 2:22.

[vreemde] talen spreekt, tenzij dan, dat hij het uitlegt, opdat de gemeente stichting moge ontvangen”.

Tussen haakjes andermaal de toevoegingen van de Statenvertalers, die in de grondtekst eigenlijk niet voorkomen. Hier staan tweemaal de woorden “taal” (*glóssè*) en “talen” (*glóssais*). Die slaan op volkstalen - beslist niet op een mystieke of psychische “brabbeltaal”, of “hemelse taal”.

Het gaat bij de talengave om God aanbidden, zingen en lofspreken (in Handelingen 2:11: “over de grote werken Gods spreken”) in buitenlandse talen (1 Korinthiërs 14:2, 14-16). Alhoewel God lof wordt toegebracht is het ook de bedoeling dat ongelovigen door dit teken overtuigd worden. De vreemde talen worden hier in Korinthe echter door niemand begrepen (“verborgenheden”). Dit in tegenstelling tot profeteren, want wie profeteert bouwt op. Let hier ook op het onderscheid tussen talen spreken en profeteren: in talen spreken is niet profeteren! Profeteren is een andere gave en belangrijker dan de talengave.

Waarom worden die talen door niemand begrepen? Omdat het hier om een andere soort van talensprekerij gaat? Heeft Paulus het hier echt over dat soort “gebrabbel” die de charismaten ook “engelentaal” noemen? Waarom hoorden de omstaanders in Handelingen de apostelen in hun eigen volkstalen spreken, en hier de Korinthische toehoorders niet?

Het is heel simpel: de Korinthiërs spraken allemaal dezelfde taal, het Grieks, en wanneer dan iemand in talen sprak en God daarmee begon te verheerlijken, verstond niemand daar wat van. Die Korinthiërs waren niet een mengelmoes van vreemde nationaliteiten. In Handelingen 2 gingen Joden en proselieten van over de hele wereld, die minstens 15 (Handelingen 2:9-11) verschillende talen spraken, op naar Jeruzalem voor het Joodse pinksterfeest. De Korinthiërs echter waren allemaal van dezelfde streek en taal en moesten dus uitleg krijgen over wat er in vreemde talen gezegd werd. Deze gave kon hier slechts betekenis hebben wanneer er uitlegging bij gegeven werd. Zonder uitlegging zou niemand er iets van verstaan en werd er niemand door gesticht. Daarom moest Paulus hen corrigeren⁶.

1 Korinthiërs 14:12-17:

“Alzo ook gij, daar gij ijverig zijt naar geestelijke gaven, zo zoekt dat gij overvloedig moogt zijn tot stichting van de gemeente. 13 Daarom, die in een [vreemde] taal spreekt, die bidde, dat hij het moge uitleggen. 14 Want indien ik in een [vreemde] taal bid, mijn geest bidt [wel], maar mijn verstand is vruchteloos. 15 Wat is het dan? Ik zal [wel] met de geest bidden, maar ik zal ook met het verstand bidden; ik zal [wel] met de geest zingen, maar ik zal ook met het verstand zingen. 16 Anders, indien gij dankzegt met de geest, hoe zal hij, die de plaats van een ongeleerde⁷ inneemt, amen zeggen op uw dankzegging, daar hij niet weet wat gij zegt? 17 Want gij dankzegt wel behoorlijk, maar de ander wordt niet gesticht”.

Paulus maant hier aan dat de Gemeente zou opgebouwd (gesticht) worden en daarom moeten de talen ook uitgelegd worden. Anders is wel de geestelijke gave actief, in de geest van de talenbidder/-lover, maar zijn verstand, en dat van zijn toehoorders, blijft onvruchtbaar. Niemand wordt opgebouwd door iets wat hij of zij niet verstaat.

Hoezo is het verstand “vruchteloos”? De uitoefening van de gave van glossolalie is primair een activiteit die in de menselijke geest actief is. Met die geest wordt niet het verstand bedoeld, maar onze geestelijke mens, die naast ziel en lichaam staat (1 Thessalonicenzen 5:23)⁸. Wil men het verstand erbij betrekken, en er dus nut aan hebben (verstaan), dan moeten de woorden vertaald worden opdat ze met het verstand kunnen begrepen worden.

⁶ De Eerste brief aan de Korinthiërs legt heel wat wantoestanden bloot waartegen Paulus moest vermanen en corrigeren.

⁷ Ongeleerde: hij die de taal niet verstaat. Gr. *idiótes*: gewone mens, onontwikkelde (het door ons pejoratief gebruikte woord ‘idiot’ staat naast de oorspronkelijke betekenis). Iemand die vreemde talen had gestudeerd zou in principe wél hebben kunnen verstaan wat er gezegd werd door de talenspreker.

⁸ De mens bestaat uit een geestelijk wezen + een lichamenlijk wezen + de ziel. De ziel is het IK, degene die ik ben. De ziel wordt bepaald door geest en lichaam. De geestelijke mens is het IK dat door de wedergeboren geest geleid wordt. De vleeselijke mens is het IK dat door de gevallen, verduisterde geest en het vlees bepaald wordt.

Het gaat hier niet om een beschrijving van een tweede soort ‘tongentaal’, maar andermaal om een onregelmatigheid bij de Korinthiërs, waartegen Paulus hen moest vermanen. laten we oog hebben voor de context.

1 Korinthiërs 14:21-23

“In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van andere talen, en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook alzo zullen zij Mij niet horen, zegt de Heere. 22 Zo dan, de [vreemde] talen zijn tot een teken niet voor hen, die geloven, maar voor de ongelovigen; en de profetie niet de ongelovigen, maar voor hen, die geloven. 23 Indien dan de gehele gemeente bijeenvergaderd ware, en zij allen in [vreemde] talen spraken, en [enige] ongeleerden of ongelovigen inkwamen, zouden zij niet zeggen, dat gij uitzinnig waart?”

God zou, volgens de profetie van Jesaja (Jesaja 28:11-12) in andere talen tot Zijn volk spreken. Dit moesten echte talen zijn, als een teken voor de ongelovige Joden. Dit teken maakte duidelijk dat God Zich voortaan tot alle volkeren richt, met hun diverse talen (*glóssa*). Dat is de enig juiste betekenis, en niet die van de hedendaagse charismaten. Wanneer in de Korinthische gemeenten dan een “ongeleerde of ongelovige” naar de samenkomst kwam, sprak en verstond hij meestal geen andere taal dan die van de gelovige Korinthiërs, en als hij dan die talensprekers zou horen, zou hij wel eens kunnen zeggen dat zij “uitzinnig” zijn, of “vol zoete wijn”, zoals eertijds in Handelingen 2:13.

Engelentaal?

De volgende woorden van Paulus worden door de charismaten foutief aangewend voor het bestaan van een twee soort talenspraak: ‘engelentaal’.

“Al ware het, dat ik de **talen** der mensen en **der engelen** sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. 2 En al ware het dat ik de [gave] der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zo ware ik niets. 3 En al ware het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud [van de armen] uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven” (1 Korinthiërs 13:1-3).

Het is overduidelijk dat Paulus hier de stijlfiguur van hyperbool (overdrijving) ‘Al ware het’ gebruikt. Paulus heeft nooit alle geheimenissen gekend; enkele regels verder bevestigt hij dat hij slechts “ten dele” kent (vs. 12). Nooit heeft Paulus zijn lichaam overgegeven om verbrand te worden. Nimmer deelde hij al zijn goederen uit tot voedsel voor de armen; hij bezát immers niets. Evenmin heeft hij in alle talen van de mensen gesproken. Paulus kon des te minder spreken in engelentalen. Hij gebruikt een voorwaardelijke manier van spreken.

Bovendien, denkt u werkelijk dat mensen de taal van engelen kunnen spreken? Onze taal plant zich door de lucht voort. In het luchtledige en in de ruimte kan geluid zich niet voortplanten. Eerste voorwaarde is dat er lucht is als medium. De science-fiction-films die ruimteschepen (b.v. de ‘Enterprise’ in Star Trek) geluid meegeven wanneer ze door de ruimte ‘suizen’, zijn onwetenschappelijk. Het is verder niet evident dat er in de hemel lucht is, en evenmin dat engelen daar in ‘hoorbare’ talen spreken. Engelen zijn geesten en hun taal is geestelijk, en dat ligt veel verder dan onze begripshorizon. Toen de engelen naar de aarde kwamen, om b.v. met Abraham te spreken, of bij de boodschap aan Maria, dan verschenen zij hier op aarde in een vleselijk lichaam en konden zij via de lucht (net zoals wij) tot de mensen spreken. Zij gebruikten daarbij geen onbegrijpelijke woorden, maar spraken duidelijk en correct in de plaatselijke taal van de mensen. Zij kwamen hier niet ‘brab-belen’.

Vandaag nog?

Nogmaals Markus 16:17, 18:

- 17 En hen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken,
18 Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.

Gelden deze gaven ook nog voor vandaag, zoals de tongenbeweging beweert?

In dit gedeelte van Markus hebben wij de grote opdracht van de opgestane Heer aan zijn discipelen, te vergelijken met Mattheüs 28:16-20. Hij droeg hen op om in de ganse wereld het Evangelie te prediken. Christus was immers gekomen om zondaren te redden. Allen die geloven en gedoopt werden, zouden gered worden, wie echter niet gelooft gaat verloren. Het is nu belangrijk het onderscheid te zien met de woorden van de Heer aan het slot van het Mattheüs-Evangelie. Daar spreekt zegt Hij dat Hem alle macht in hemel en aarde gegeven is en dat Hij bij ons zal zijn tot de voleinding van de eeuw (Mattheüs 28:18-20). In Markus 16 lezen wij evenwel niet dat de Heer door die tekenen zo lang zou werken.

De tekenen in Markus 16:17, 18 gelden niet voor altijd. We zien in de brieven dat die tekenen daadwerkelijk in vervulling gebracht werden tijdens het leven van de apostelen: zie de uitdrijving van demonen (Handelingen 16:18), het spreken van vreemde talen (Handelingen 2:4), het opnemen van slangen (Handelingen 28:3-6), het opleggen van de handen (Handelingen 3:7; 5:12). Verder in de tijd reikten die tekenen evenwel niet. Ze gelden maar voor de overgangperiode, de tijd dat de Joden moesten overtuigd worden totdat zij ofwel in de Kerk zouden ingelijfd worden, ofwel als natie verworpen worden (70 n.C.). De hedendaagse manifestaties van glossolalie vallen nu al bijna 2000 jaar buiten Gods schema van handelen tegenover de Joden.

Nu, de overgrote meerderheid van de charismatische manifestaties van ‘tongentaal’ zijn maar een slecht afkooksel van de werkelijke gave in de eerste eeuw, namelijk een mystiek of psychisch ‘gebrabbel’ dat niemand kan verstaan. Als dat gebrabbel al wordt uitgelegd, blijken de boodschappen nogal dikwijls in het profetische vlak te liggen, terwijl Paulus een duidelijk onderscheid maakt tussen talenspreken en profetie. Wij zien in het Nieuwe Testament dat het talenspreken altijd werd gebruikt voor het bidden en loven.

Met echte talen kan het nog?

Er zijn soms ook charismaten die, wanneer ze de zogenaamde ‘tongengave’ beoefenen, in een werkelijke taal spreken. Dit is iets wat duidelijk onderscheiden wordt van het ‘tongengebrabbel’ van de overgrote meerderheid van de tongensprekers. Kan dit vandaag nog?

De hamvraag is of die “echte taal” wel uit God is, of, dat het om een demonische imitatie gaat. Die gave past alleszins niet in onze tijd, de tijd van geloof, waar geen uiterlijke tekenen op hun plaats zijn. Uiterlijke tekenen behoren bij de ongelovige Joden in de eerste eeuw. Paulus heeft ook duidelijk gezegd dat er een eind aan zou komen, in 1 Korinthiërs 13:8-13:

“De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen **te niet** gedaan worden; hetzij talen, zij zullen **ophouden**; hetzij kennis, zij zal **te niet** gedaan worden. 9 Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele; 10 Doch wanneer **het volmaakte** zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden. 11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een **man** geworden ben, zo heb ik **te niet gedaan hetgeen van een kind was**. 12 Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan [zullen wij zien] aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben. 13 En nu **blijft geloof, hoop en liefde**, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde”.

Velen menen nu dat “het volmaakte” hier doelt op de hemel, en dat de tekengaven daarom zouden blijven bestaan totdat de Gemeente in de hemel is opgenomen.

Zie echter vers 13: “En nu blijft geloof, hoop en liefde”. Deze drie zouden blijven bestaan, in de volwassenheid, het volmaakte, volgens Paulus, maar de charismaten zien die volwassenheid in de hemel. Denk echter goed na: hoe kunnen geloof en hoop in de hemel bestaan? In de hemel aange-

komen moeten wij niet meer geloven en hopen, want dan zien wij en hebben wij verkregen. Enkel de liefde zal eeuwig bestaan!

Paulus heeft het duidelijk over een ‘kinderlijke’ aanvangsperiode die zou overgaan in een volwassen periode van de Kerk of Gemeente.

Wees waakzaam, de duivel imiteert alles om maar zoveel mogelijk mensen te ver-/misleiden.

“Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de **laatste tijden** sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot **verleidende geesten, en leringen der duivelen ...**” (1 Timotheüs 4:1-3).

“Want zulke valse apostelen zijn **bedriegelijke arbeiders**, zich veranderende in apostelen van Christus. En het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een **engel des lichts**. Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij dienaars der gerechtigheid; van wie het einde zal zijn naar hun werken” (2 Korinthiërs 11:13-15).

Luther zei eens: “de duivel is de aap van God”. De duivel imiteert alles wat van God komt, of wat eertijds van Hem kwam, en verleidt zo massa’s mensen. Dit is geen pessimistische visie maar een realistische!

“Aan hun vruchten zult gij hen kennen”

Deze woorden van de Heer staan in Mattheüs 7:16. Nu wat zijn de vruchten van de pinkster- en charismatische beweging? Wel dat is de productie van valse profeten, valse zieners, valse genezers, valse wonderdoeners, Schriftontkrachters en -vervalsers, vrouwen die hun door God gegeven plaats verlaten hebben, wanorde in de samenkomsten, extase, verlies van zelfbeheersing en waardigheid, bezetenheid door handoplegging, allerlei demonische belastingen, vele ontgoochelde zieken, om nog maar te zwijgen van het vele geld dat van die mensen wordt afgetrosgeld ten bate van bepaalde leiders die er een luxueus bestaan op na houden! Dát zijn de vruchten die wij overal waarnemen.

In de pinkster- en charismatische bewegingen gaat het eerder om **geesten**-gaven dan om **Geestes**-gaven! Ik hou geen blad voor de mond (Handelingen 20:26-31).

U kan er meer over lezen op mijn site: <http://www.verhoevenmarc.be/#Pinkster>

Laten wij allen samen “de overleggingen terneer werpen, en alle hoogte, die zich verheft tegen de kennis van God, en alle gedachte gevangen leiden tot de gehoorzaamheid van Christus” (2 Korinthiërs 10:5).